

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **Z. X**, bytem Čína,, zastoupen Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7 v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před nezákonným zásahem, spočívajícím v zadržení jeho cestovního dokladu dne 21.12.2011. Navrhl, aby soud rozhodl tak, že zásah do práv žalobce je nezákonný a žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práva nezákonným zadržováním cestovního dokladu žalobce. Žalobce v podané žalobě uvedl, že je občanem Číny, kde žije a zdržuje se, nenachází se v České republice, není držitelem oprávnění k pobytu v České republice. Žalobce je rodinným příslušníkem občana ČR, rozhodl se podat žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb. Tato žádost se podává k Ministerstvu vnitra. Cizinec je povinen k žádosti předložit cestovní doklad. Žalobce, který

pobývá v Číně, nemůže svoji žádost žalovanému s cestovním dokladem předložit osobně, proto doručil cestovní doklad a nezbytné dokumenty prostřednictvím své manželky, která v ČR žije. Právní zástupkyně k fyzickému podání žádosti, včetně cestovního dokladu, pověřila svoji zaměstnankyni paní I. P. F.. Jmenovaná zmocněnkyně podala žádost na pracovišti žalovaného v Brně, cestovní doklad žalobce jí však nebyl vrácen s odůvodněním, že jmenovaná není oprávněna cestovní doklad držet. Žalovaný trval na tom, že žalobce se musí dostavit osobně, cestovní doklad si převzít, jinak bude odeslán na zastupitelský úřad Čínské lidové republiky. O uvedené skutečnosti byl sepsán úřední záznam, žalovaný nesdělil žádné zákonné ustanovení, na základě kterého postupuje, když odmítá cestovní doklad vydat právní zástupkyni žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že dne 21.12.2011 se na pracoviště v Brně dostavila paní I. P. F., aby v zastoupení žalobce podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. K žádosti předložila plné moc a mimo jiné i originál cestovního dokladu žalobce. Z praxe a zkušeností žalovaného je známo, že většina států světa prohlašuje cestovní pas, který vydává vlastním občanům, za svůj majetek, zakazuje obvyklé tento doklad zcizovat, poškozovat, pozměňovat či předávat jiným osobám. Protože jmenovaná zmocněnkyně nebyla vlastníkem předloženého cestovního pasu ani jeho oprávněným držitelem, nemohl správní orgán konat jinak, než cestovní doklad jí nevrátit. Vlastním šetřením správní orgán zjistil, že nařízení prezidenta Čínské lidové republiky v článku 2 stanoví, že držitel cestovního pasu není oprávněn tento cestovní pas poškozovat, zcizovat či předávat. Žalovaný poukázal na zásadu nevměšování se do vnitřních záležitostí státu. Protože ve stanovené lhůtě se držitel cestovního dokladu nedostavil k jeho převzetí, správní orgán zabezpečil cestou Ředitelství služby cizinecké policie předání dokladu velvyslanectví Čínské lidové republiky v Praze. Ke kurýrní přepravě byl na velvyslanectví ČLR předán dne 16.1.2012. Dle názoru žalovaného se nedopustil nezákonného zásahu do práv žalobce, dal žalobci možnost si cestovní doklad u správního orgánu vyzvednout. Cestovní doklad byl předán jeho vlastníkově, Čínské lidové republice, správní orgán cestovní doklad nezadržuje. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Na základě žádosti zástupkyně žalobce nařídil soud ústní jednání. Zástupkyně žalobce se z účasti na jednání omluvila, uvedla, že žalobce se nemůže jednání zúčastnit, protože mu nebylo uděleno vízum. Z důvodu neúčasti klienta se jednání nebude účastnit ani jeho právní zástupkyně, na odročení jednání netrvá. Dále poukázala na to, že manželka žalobce se dotazovala na ambasádě Číny, zda byl doručen cestovní doklad žalobce, bylo jí sděleno, že žádný takový doklad zastupitelský úřad neobdržel. Zástupce žalovaného při jednání u soudu uvedl s odkazem na písemné vyjádření k podané žalobě, že nešlo o nezákonný zásah, pas bylo možno vydat pouze žalobci. Plná moc, která byla předložena, nemůže naplňovat požadavek osobního vrácení pasu jeho vlastníkově. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že dne 21.12.2011 podal žalobce prostřednictvím právní zástupkyně na pracovišti žalovaného v Brně žádost o povolení k přechodnému pobytu s tím, že je rodinným příslušníkem občana České republiky. Součástí spisového materiálu je fotokopie cestovního dokladu žalobce, oddací list, rodný list nezletilé Y L., nar. ... Dále je ve spise založeno osvědčení o státním občanství České republiky jmenované nezletilé, prohlášení manželky žalobce, že je biologickým otcem nezletilé Y L., narozené ... je žalobce, nikoliv matrikový otec L. J. s tím, že probíhá šetření ve věci popření otcovství. Ve spise je založen doklad o zajištění ubytování.

Dne 21.12.2011 byl na regionálním oddělení pobytu cizinců Brno sepsán úřední záznam. V něm se uvádí, že na základě substituční plné moci, udělené Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou, se dostavila paní I. P. F. a podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb. K žádosti byl předložen cestovní pas znějící na jméno žalobce. Tento cestovní doklad nebyl I. P. F. vrácen, protože není jeho oprávněnou držitelkou. Byla informována, že bude cestovní pas předán jako oprávněnému držiteli žalobci, v případě, že se žalobce do 29.12.2011 ke správnímu orgánu nedostaví, bude cestovní doklad předán zastupitelskému úřadu Čínské lidové republiky v ČR.

Ve spisech jsou založeny doklady, potřebné pro vyřízení žádosti žalobce (výzva k odstranění vad, předložení dalších dokladů, výslech manželky žalobce). Ve spise se nachází i žádost Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, regionálního oddělení pobytu cizinců Brno ze dne 3.1.2012, jež byla adresována Policií ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podpory výkonu služby, oddělení dokladů, o předání cestovního dokladu zastupitelskému úřadu Čínské lidové republiky v Praze. Z této žádosti je zřejmé, že se žadatel obrátil na cizineckou policii se žádostí o předání cestovního dokladu zastupitelskému úřadu v Praze jako dokladu nalezeného na území České republiky s tím, že cestovní pas byl předložen dne 21.12.2011 správnímu orgánu v rámci řízení o žádosti podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb. osobou odlišnou od jeho oprávněného držitele. Správní orgán nebyl oprávněn cestovní pas předat zpět jiné osobě, než té, která je oprávněným držitelem. Protože oprávněný držitel se nedostavil k převzetí cestovního pasu, žádá o zajištění předání zastupitelskému úřadu.

Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu s odkazem na ustanovení § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1992 Sb.). Podle § 87b odst. 1 uvedeného zákona rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do tří měsíců ode dne vstupu na území. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že zákon předpokládá, že žadatel o povolení k pobytu podle uvedeného právního ustanovení se zdržuje na území České republiky, když stanoví, že žádost je nutno podat ve lhůtě tří měsíců ode dne vstupu na území České republiky.

Ze spisového materiálu není zřejmé, z jakého důvodu žalobce požádal o povolení k přechodnému pobytu podle uvedeného právního ustanovení za situace, kdy se na území České republiky nezdržoval. Nicméně je zřejmé, že k podané žádosti byl žalobce povinen předložit, mimo jiné, i cestovní doklad. Cestovní doklad je specifickým dokladem, který umožňuje jeho držiteli cestovat mimo hranice domovského státu, který většinou cestovní doklad vystavil a umožňuje mu pobývat na území cizího státu za podmínek, které tento cizí stát stanovil. Cestovní doklad slouží jako průkaz totožnosti jeho držitele, popř. je z něho zřejmé, že jeho držitel je oprávněn ve vstupu na území jiného státu (např. na základě víza).

Z obsahu spisového materiálu je nesporné, že žádost o udělení pobytu podal žalobce prostřednictvím právní zástupkyně, resp. zaměstnankyně zástupkyně žalobce (na základě substituční plné moci) s tím, že pověřená osoba předložila originál cestovního dokladu žalobce, který pověřené zástupkyni nebyl vrácen s tím, že ho lze vrátit buď oprávněnému držiteli (žalobci) a nebo státu, který cestovní doklad vystavil (Čínská lidová republika).

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu, který dle názoru žalobce spočívá v zadržení cestovního dokladu žalovaným správním orgánem.

Postup soudu a podmínky pro řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je upraven v ustanovení § 82-§ 87 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

V daném případě žalobce spatřuje nezákonný zásah v tom, že byl zadržen jeho cestovní doklad. Jde tedy o faktický úkon správního orgánu, který se dotýká právní sféry žalobce. Soud se zabýval otázkou, zda tento úkon správního orgánu je úkonem nezákonným. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že tomu tak není.

Vzhledem k tomu, že jde o cestovní doklad, který byl vystaven Čínskou lidovou republikou, nelze přehlédnout poučení, jež je v tomto cestovním dokladu obsaženo a jehož překlad žalobce přiložil ve svém vyjádření. V uvedeném poučení se uvádí, že držitel cestovního dokladu není oprávněn, mimo jiné, propůjčovat cestovní doklad jiným osobám. Zejména však má soud za to, že lze analogicky vycházet z právní úpravy, jež je ve vztahu k cestovním dokladům provedena zákonem č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 329/1999 Sb.“). Podle ustanovení § 33 zákona č. 329/1999 Sb. je ten, kdo získá cestovní doklad jiného občana, povinen jen neprodleně odevzdat orgánu příslušnému k jeho vydání, popř. matričnímu úřadu, nejbližšímu útvaru policie nebo zastupitelskému úřadu. Uvedené orgány mohou zadržet cizí cestovní doklad tomu, kdo nesplnil povinnost jej neprodleně odevzdat, orgán, který cestovní doklad zadržel, je povinen vydat osobě potvrzení o zadržení cestovního dokladu a bezodkladně zaslat cestovní doklad orgánu příslušnému k jeho vydání s uvedením důvodu jeho zadržení. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že každý, kdo získá cestovní doklad jiného občana, je povinen odevzdat ho příslušnému orgánu, není oprávněn s ním jakýmkoliv způsobem disponovat. Naopak příslušné orgány jsou oprávněny zadržet cizí cestovní doklad a zaslat ho orgánu příslušnému k jeho vydání. Dle názoru soudu nelze vytýkat žalovanému, pokud postupoval s analogickým použitím ustanovení § 33 zákona č. 329/1999 Sb. a cestovní doklad žalobce, který se sám osobně nenacházel na území České republiky, cestovní doklad si ve stanovené lhůtě nevyzvedl, předal státu, který cestovní doklad vydal. Uvedený postup nelze dle názoru soudu považovat za nezákonný, když je nepochybné, že cestovní doklad je dokladem, se kterým není oprávněn disponovat nikdo jiný, než jeho držitel, popř. ten, který doklad sám vystavil.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 87 odst. 3 s.ř.s.zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěchu, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25.června 2013

JUDr.Hana Veberová
předsedkyně senátu